

شیوا یوردخانی

زمین بازی، جایی که ماده و مداخله با هم ملاقات می‌کنند

شرایط اقتصادی که تجربه می‌کنیم بر قدم اول پرکتیس یعنی مواجهه و درگیری با ماده تاثیر می‌گذارد و من و شیء‌ای که می‌سازم در وضعیتی مشابه گرفتار می‌کند. وضعیتی از ناپایداری، شکنندگی، سنگینی، بی‌وزنی، نامطمئنی و تناقض. «زمین بازی، جایی که ماده و مداخله با هم ملاقات می‌کنند»، بازنمایی این شرایط نیست، بیشتر بازی کردن با آن و همراه شدن با میل ذاتی ماده برای خارج شدن از وضعیت ایستا و حرکت در محیط است.

پروسه با به کار انداختن کیفیت‌های بصری و لامسه‌ای چنین وضعیتی، در ساخت حجمها شروع شد. حجمها در یک فرایند سیال و بدون طرح اولیه ساخته شدند، روندی که فکر کردن و انجام دادن، همزمان اتفاق می‌افتد و شیء و ذهن من قدم به قدم شکل می‌گیرند. شکل‌هایی که نه به صورت عینی بلکه به صورت ذهنی قابل فهم در محیط هستند. محیط برای من صرفاً یک مفهوم ذهنی نیست و ارتباطی فیزیکی با آن ساختم؛ حجمها را به گیاهایی نزدیک محل زندگی یا مسیرهایی که زیاد از کنارشان رد میشدم، بردم. گیاه، فضاهایی خالی میان قلمرو دیگران هستند و مالکیت مشخصی برای عموم ندارند، جایی که میتوانستم برای مدت کوتاهی مکان خودم را بسازم. مدت زمانی که در آنجا سپری کردم، بودن، حرکت کردن و جابه‌جایی در این گیاه، کنشی بود در محیط که من و حجمها با هم تجربه کردیم. این روند با ثبت کردن، برگشتن، دستکاری کردن و فاصله گرفتن از آن لحظه، رویداد و محیط ادامه پیدا کرد تا حرکت تازهای بسازد و وارد زمین جدیدی شود.

«زمین بازی، جایی که ماده و مداخله با هم ملاقات میکنند»، مسیر علامتگذاری شده‌ایست که ذهنی و فیزیکی طی کردم. همه اجزای چیدمان (ویدیو، حجم، عکس) مانند نقطه‌هایی برای ساخت یک مجموعه به یکدیگر متصل میشوند تا در نهایت یک کل به عنوان مفهومی که از شهود تا درک، رفتار ناخودآگاهی تا رفتار خودآگاهی، ساخت تا تخریب و نزدیکی تا فاصله را در برمیگیرد، شکل دهند.

Shiva Yourdkhani

The Playground, Where Material and Intervention Meet

The economic crisis we are experiencing, affects the very first step of an artistic practice which is being encountered and engaged with the material and it makes both of me and the object I create to get caught up in the same situation. The situation of instability, fragility, heaviness, weightlessness, uncertainty and contradiction. "The Playground, Where Material and Intervention meet", is not the representation of this condition, but this is playing with that and being accompanied by the intuitive desire of material to exit from a static state in order to be moved in environment.

The process was started with bringing tangible and intangible visual and tactile qualities of such situation into play in the process of making objects. The objects were created in a fluid process with no specific preliminary sketch, the process in which thinking and doing happens simultaneously and the object and my mind step by step find their shape. The shapes that are not clearly visible in the environment but are aesthetically comprehensible. For me, environment is not merely a subjective concept but rather I made a physical connection with; I took the objects to the waste grounds, the gaps near my living place and along the routes I passed the most. Gaps are empty spaces within the territory of others and have no a clear exclusive ownership for the public and for a while, I could make these gaps as the places of my own. The time I spent there, being and moving in these gaps were the performative actions in environment which me and objects experienced together. The process was continued with recording, returning, manipulating and distancing from that moment, incident and environment to create a new movement and enter to the new ground.

"The Playground, Where Material and Intervention meet", is the marked path I have taken in my practice mentally and physically and all components of the installation (video/sculptures/photos) like dots are connected to create a constellation and ultimately, to form a whole as a concept which spans spaces from intuition to conception, unconscious manner to conscious manner, construction to destruction and proximity to distance.